

Arrest

nr. 155 050 van 22 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 13 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 31 maart 2015 de bestreden beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

1.2. Eveneens op 31 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er werd immers geen middel dienaangaande ontwikkeld. Dit werd in de beschikking reeds aangegeven en verzoekers brengen ter terechtzitting niets in tegen deze vaststelling (cf. punt 3.4.).

2.2. Uit bijkomende stukken overgemaakt door verweerder blijkt bovendien dat verzoekers op 29 juli 2015 asielaanvragen hebben ingediend die voor behandeling werden overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers werden te dien einde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 9 december 2015, wat zij ter terechtzitting bevestigen. Gelet op deze vaststelling, beschikken verzoekers ten overvloede ook niet langer over het wettelijk vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij zijn op heden immers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument, met name een attest van immatriculatie, dat onverenigbaar is met voormelde bevelen, zodat deze minstens als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd.

2.3. Het beroep is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Gelet op deze vaststelling is er geen noodzaak om uitspraak te doen omtrent de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dit om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het *“algemeen principe van een goed beleid”* en van het *“algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.”* Tevens betogen zij dat er sprake is van een onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 1 juli 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoekers richten op 10 juli 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend

geval – de synthesesamenvatting, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van 1 oktober 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat zij thans in het bezit zijn van een attest van immatriculatie en menen dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor impliciet zonder voorwerp zijn. Voor wat de buitengewone omstandigheden betreft, wijzen zij erop dat zij voor hun komst naar België ook in Polen hebben verbleven, dat zij daar problemen hebben gekend en dat de verwerende partij dit element onvoldoende in overweging heeft genomen. De voorzitter wijst erop dat de argumentatie aangaande de problemen in Polen niet werd ontwikkeld in het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat geen belang meer voorhanden is voor wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.”*

3.5. Waar verzoekers ter terechtzitting wijzen op de problemen die zij in Polen kenden, kan de Raad enkel opmerken dat hiervan geen gewag wordt gemaakt in hun verzoekschrift. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren. Zij kunnen aldus hun vraag tot horen niet aanwenden om alsnog een bijkomende grief te ontwikkelen. De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoekers de concrete argumenten opgenomen in de beschikking niet betwisten, laat staan weerleggen.

3.6. Gelet op voorgaande brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld aangaande de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA